

[Tove Jørgensen]

krig: at man med loven i hånd kan forfølge politiske modstandere lige til døden.

Hr. Melchior hævder, at alle love kan misbruges. Men her glemmer han ligesom hr. Anders Andersen, at det jo ikke er muligt med tilbagevirkende kraft at kalde en død til live. Derfor giver det større retssikkerhed ikke at have dødsstraf i lovgivningen, for i det tilfælde er det ikke muligt at betjene sig af legaliseret mord, og det er jo det, sagen drejer sig om.

Niels Helveg Petersen (RV):

Denne diskussion drejer sig om det helt principielle, om, hvorvidt dansk lovgivning bør indeholde mulighed for dødsstraf eller ikke. Efter det radikale venstres opfattelse er sagen klart den, at dansk lovgivning ikke bør indeholde regler om dødsstraf under nogen forhold. Det er det principielle, og det er hovedsynspunktet.

Men jeg vil gerne yderligere fremhæve, hvad jeg synes hr. Kaj Hansen gjorde stærkt under andenbehandlingen, at et meget vigtigt element ved vurderingen af dette lovforslag også er, at findes der i dansk lovgivning bestemmelser om dødsstraf i krigstid eller under besættelse, så er der stor risiko for, at sådanne bestemmelser anvendes af en besættelsesmagt. Det er den risiko, det er rigtigt at fjerne fra dansk lovgivning. Hvis der så alligevel under disse ekstreme forhold bliver eksekveret dødsdomme i Danmark, så bliver det ikke på basis af dansk lovgivning, men på basis af en fremmed besættelsesmagts andre retssynspunkter og holdninger.

Det er det afgørende for os, og derfor stemmer hele den radikale gruppe for forslaget. Jeg vil gerne føje til, at jeg anser det for aldeles uden betydning for vor gruppe, om nogen embedsmand i det danske retssystem skulle udtale sig om dette forslag, og generalauditørens holdning eller andres holdninger til forslaget ville ikke have nogen som helst betydning for den stilling, som gruppen indtager.

Honoré (KrF):

Dødsstraffen er i Europa i dette århundrede blevet forfærdeligt misbrugt, navnlig af fascistiske og kommunistiske stater. Et sådant misbrug mener jeg ikke der kan være tale om for Danmarks vedkommende.

Folketinget har tidligere taget stilling til et forslag af denne art, og for mit vedkommende agter jeg ligesom tidligere også denne gang at stemme imod et sådant forslag.

Der er af modstanderne af dette forslag fremført mange argumenter om det uhenigtsmæssige i at afskaffe dødsstraffen: det vil kunne medføre selvtægt, lovgivning med tilbagevirkende kraft osv. Jeg vil dertil føje, at der for mig personlig må være et rimeligt forhold mellem forbrydelse og straf, for at der kan være tale om en retfærdig straf. Derfor tør jeg ikke fratage retten hjemmel til gennem en dødsdom over f. eks. danske terrorister at drage dem til ansvar for deres forfærdelige handlinger. Også ud fra en retfærdigheds- og en ansvarsbetragtning må jeg derfor sige nej til afskaffelse af dødsstraffen.

Ib Christensen (DR):

Danmark bør nu afskaffe dette sidste rudiment af den barbariske og forældede straf-form, som dødsstraffen er. Jeg henviser til den argumentation, jeg på retsforbundets folketingsgruppes vegne kom med under førstebehandlingen, og vil kun tilføje en henvisning til det papir, der foreligger for udvalget fra Amnesty International, der tør siges at have kendskab til dødsstraffen og dødsstraffens konsekvenser.

Retsforbundets folketingsgruppe vil derfor med en enkelt undtagelse stemme for forslaget.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først sige om det problem, hr. Anders Andersen har rejst om spørgsmål stillet gennem udvalget, at VS har støttet, at disse spørgsmål kunne stilles – det har vi gjort af principielle grunde – men det var der altså ikke flertal for. Men det, at vi støttede, at spørgsmålene blev stillet, er bestemt ikke et udtryk for, at vi var enige med spørgerne om relevansen af disse spørgsmål. Hvorfor skulle generalauditørens og forsvarschefens meninger være af særlig betydning i et fundamentalt politisk og etisk spørgsmål som spørgsmålet om dødsstraffen? Skulle det have nogen mening at spørge specielt disse militærpersoner, så måtte spørgsmålet jo gå på, om de mener, at ungdommens vilje til at adlyde militære ordrer beror på, at alternativet er dødsstraf. Hvad kunne de svare til det?